Dysplazja łokcia u psów: przyczyny i leczenie

Vetura i Dr. Ilse Ertl • Ostatnia aktualizacja: 19. października 2026

Dr. Ilse Ertl

Artykuł ten powstał we współpracy z lekarką weterynarii dr Ilse Ertl. Od 20 lat prowadzi ona własną praktykę weterynaryjną specjalizującą się w małych zwierzętach w pobliżu Monachium i chętnie dzieli się swoją wiedzą z zainteresowanymi właścicielami psów.

Udostępnij wpis:

Jeśli zauważysz, że Twój pies po wstaniu chodzi sztywno lub oszczędza przednią łapę, często budzi to duże obawy. Dysplazja łokcia u psów należy do najczęstszych przyczyn kulawizny przednich kończyn, zwłaszcza u ras dużych. Nie jest to pojedyncza choroba, lecz termin zbiorczy obejmujący szereg zaburzeń rozwoju stawu łokciowego związanych z wzrostem.

Główną przyczyną jest czynnik dziedziczny. Dysplazji stawu łokciowego nie da się wyleczyć. Mimo to w mojej praktyce wielokrotnie obserwuję, że psy, u których choroba została wcześnie zdiagnozowana i które są odpowiednio leczone, przez wiele lat prowadzą aktywne życie, odczuwając niewielki ból.

Spis treści

Chcesz przeczytać ten artykuł później? Pobierz artykuł w formacie PDF

O tym warto wiedzieć

1 Obraz kliniczny
Dysplazja łokcia to termin zbiorczy obejmujący szereg chorób stawu łokciowego związanych z rozwojem. Szczególnie często dotknięte są nią duże rasy, takie jak owczarek niemiecki, berneński pies pasterski i labrador retriever.

2 Diagnoza i leczenie
Wczesna diagnoza na podstawie zdjęć rentgenowskich i obrazowania przekrojowego, już od okresu młodości psa, może mieć decydujące znaczenie dla powodzenia leczenia. Choroba ta jest nieuleczalna, ale można ją skutecznie leczyć za pomocą operacji, terapii zachowawczej i kontroli wagi.

3 Działania wspierające
Składniki odżywcze wspomagające stawy, takie jak małż zielonowargowy, MSM i kwasy omega-3, mogą wspomagać funkcjonowanie stawów jako środek uzupełniający.

Czym jest dysplazja łokcia u psów?

Dysplazja łokcia, w skrócie ED, nie stanowi jednolitego obrazu klinicznego. Termin ten obejmuje szereg nieprawidłowości rozwojowych, które powstają w stawie łokciowym w okresie wzrostu. Cechą wspólną wszystkich tych przypadków jest to, że powierzchnie stawowe nie pasują do siebie idealnie lub dochodzi do uszkodzenia chrząstki. Staw łokciowy reaguje stanem zapalnym, a w dłuższej perspektywie prawie zawsze prowadzi to do artrozy u psów, postępujące zużycie stawów, które z czasem się nasila i powoduje coraz większy ból.

Z punktu widzenia weterynarii właśnie ta kwestia ma kluczowe znaczenie. Samej dysplazji stawu łokciowego nie da się cofnąć, ale możemy spowolnić postęp choroby prowadzący do artrozy. Za chwilę przyjrzymy się bliżej, jakie są jej formy i dlaczego powstają. Najpierw warto przyjrzeć się zdrowemu stawowi.

Krótkie omówienie anatomii stawu łokciowego

W stawie łokciowym biorą udział trzy kości: kość ramienna (humerus) oraz kość łokciowa i kość promieniowa przedramienia. Muszą one zazębiać się ze sobą tak precyzyjnie, jak koła zębate. Wszystkie powierzchnie stawowe pokryte są gładką warstwą chrząstki, która pełni rolę amortyzatora i łożyska ślizgowego. Tylko wtedy, gdy dopasowanie to jest prawidłowe, obciążenie rozkłada się równomiernie na staw łokciowy.

Staw łokciowy jest wyjątkowo wrażliwy na nieprawidłowe ustawienie. Jeśli kość łokciowa i kość promieniowa rosną w różnym tempie lub kość ramienna nie pasuje dokładnie do panewki stawowej, już przy różnicy rzędu kilku milimetrów dochodzi do dysproporcji. W tych miejscach kości ocierają się o siebie, co powoduje przeciążenie i zużycie chrząstki. Ta tzw. niepasowalność powierzchni stawowych stanowi wspólny mianownik wielu postaci dysplazji łokcia.

Porównanie czterech form dysplazji łokcia

W weterynarii wyróżniamy cztery główne postacie dysplazji łokcia, które mogą występować pojedynczo lub łącznie. Fragmentaryczny wyrostek koronoidalny (FCP, również FMCP) jest zdecydowanie najczęstszą postacią. Polega to na odrywaniu się lub pękaniu niewielkiego wyrostka kostnego na kości łokciowej. W przypadku izolowanego wyrostka ankonowego (IPA, znanego również jako UAP) inny wyrostek kości łokciowej nie zrasta się z kością w odpowiednim czasie. Osteochondroza rozszczepiająca (OCD) dotyczy chrząstki kości ramiennej, w której fragment odrywa się od podłoża. Niedopasowanie opisuje zasadniczy brak współpasywności powierzchni stawowych między kością ramienną, łokciową i promieniową, co często przyczynia się do powstania pozostałych form.

Forma	Struktura, której to dotyczy	Typowe objawy	diagnostyka preferowana	podejście terapeutyczne
FCP / FMCP	Wyrostek koronalny kości łokciowej	Kulawizna pojawiająca się w wieku od 4 do 6 miesięcy, często obustronna	Chirurgia z użyciem obrazowania przekrojowego, artroskopia	głównie operacyjnie
IPA / UAP	Wypukłość łokciowa (Processus anconaeus)	Wyraźna kulawizna, obrzęk	Zdjęcia rentgenowskie (wiarygodne od 5. miesiąca)	głównie operacyjnie
OCD	Chrząstka kości ramiennej	Kulawizna po wysiłku, sztywność	Chirurgia z użyciem obrazowania przekrojowego, artroskopia	głównie operacyjnie
Niezgodność	Całkowite dopasowanie przegubowe	Stopniowo narastająca kulawizna, wczesna artroza	CT (pomiar stopniowy)	chirurgiczne lub zachowawcze

Przyczyny: Dlaczego u psów rozwija się dysplazja łokcia

Dysplazja łokcia ma podłoże wieloczynnikowe – na jej rozwój wpływa szereg czynników. Za pewnik uważa się jednak, że najważniejszym czynnikiem jest predyspozycja genetyczna. Dziedziczenie ma charakter poligeniczny, czyli dotyczy jednocześnie wielu genów, dlatego do dziś nie istnieje pojedynczy test genetyczny. Statystycznie można również wykazać przekazywanie predyspozycji przez ojca i matkę, nawet jeśli żadne z rodziców nie cierpi na tę chorobę.

Ważne: Predyspozycje genetyczne nie oznaczają koniecznie, że u psa rozwinie się dysplazja łokcia. Z drugiej strony nawet rodzice, u których nie widać żadnych zewnętrznych objawów, mogą przekazać odpowiednie predyspozycje genetyczne swoim potomkom. Geny określają podatność na chorobę. To, czy i w jakim stopniu choroba się ujawni, zależy często od warunków wzrostu, na które jako właściciel możesz mieć wpływ.

Wzrost, odżywianie i nadwaga jako czynniki ryzyka

Zbyt szybki wzrost stanowi ogromne obciążenie dla wciąż miękkiego stawu łokciowego. Wiele dużych szczeniąt w ciągu zaledwie kilku miesięcy osiąga wagę wielokrotnie przewyższającą ich masę urodzeniową. Jeśli wzrost ten przebiega zbyt gwałtownie, kości, chrząstki i mięśnie nie nadążają za nim. Właśnie w wyniku tych nierównowag powstają stopnie i nieprawidłowe dopasowanie między kością ramienną, łokciową i promieniową, co sprzyja rozwojowi dysplazji łokcia.

Dużą rolę odgrywa żywienie. W mojej praktyce regularnie spotykam szczenięta dużych ras, które otrzymują zbyt dużo wysokokalorycznej karmy dla szczeniąt lub dodatkowe suplementy wapnia. Nadmierne spożycie wapnia i niektórych witamin zaburza dojrzewanie kości i wiąże się z chorobami układu kostnego. Rasy duże powinny zatem otrzymywać karmę dostosowaną do powolnego, równomiernego wzrostu. Nadwaga jest drugim niedocenianym czynnikiem i dodatkowo obciąża stawy, które i tak są już nadmiernie obciążone.

Przeciążenie w okresie szczenięcym i w okresie wczesnej dorosłości

Dopóki szwy wzrostowe są jeszcze otwarte, staw łokciowy jest wrażliwy na urazy mechaniczne. Nadmierna aktywność fizyczna może go przeciążać: długie bieganie obok roweru, gwałtowne szaleństwa na twardym podłożu, powtarzające się skoki z samochodu lub z kanapy oraz częste wchodzenie po schodach. Takie obciążenia powodują skoki ciśnienia właśnie w newralgicznych miejscach wyrostków łokciowych i mogą wywoływać ból. Szczególnie ruchy polegające na gwałtownym zatrzymaniu się, a następnie obrocie, powodują pękanie otwartych szwów wzrostowych właśnie w tym obszarze.

Z punktu widzenia weterynarii zalecam, aby w pierwszym roku życia celowo ograniczać aktywność młodych psów dużych ras. Nie poprzez zakaz ruchu, ale poprzez umiarkowaną, kontrolowaną aktywność zamiast niekończących się zabaw z piłką i skoków. Należy unikać gwałtownych zatrzymań podczas biegu, po których następuje obrót, tak jak ma to miejsce podczas rzucania piłką. Proszę również unikać rzucania frisbee w tym okresie życia.

Rasy dotknięte chorobą i częstość występowania

Dysplazja stawu łokciowego jest typową chorobą występującą u psów dużych i ciężkich ras. Szczególnie często dotyka ona owczarka niemieckiego, berneńskiego psa pasterskiego, labradora i golden retrievera, rottweilera, nowofundlanda, doga bordoskiego oraz chow-chow. U psów małych ras choroba ta występuje rzadko.

Dane są jednoznaczne. W przypadku owczarka niemieckiego odsetek udokumentowany przez Stowarzyszenie Owczarków Niemieckich (SV) wynosi jednocyfrowy procent wśród przebadanych rentgenem zwierząt hodowlanych. Badania przeprowadzone w ramach Wydziału Weterynarii Uniwersytetu w Zurychu (Vetsuisse) wykazały znacznie wyższe wartości w zależności od rasy, a dane amerykańskiej organizacji Orthopedic Foundation for Animals (OFA) wskazują na znacznie wyższą częstość występowania u niektórych ras obciążonych genetycznie, takich jak chow-chow. Rozbieżność ta wynika z różnic w kontroli hodowlanej: rasy, w których konsekwentnie przeprowadza się badania przesiewowe zwierząt rodzicielskich, wykazują na przestrzeni lat malejące wskaźniki. Pokazuje to, jak silny wpływ na częstość występowania ma odpowiedzialna hodowla.

Rozpoznawanie objawów: wczesne wykrywanie dla właścicieli zwierząt

Pierwsze objawy są często subtelne i łatwo je przeoczyć. Klasycznym objawem jest kulawizna przednich kończyn, która zazwyczaj pojawia się między czwartym a ósmym miesiącem życia i często staje się bardziej wyraźna po wysiłku lub odpoczynku. Wiele psów wykazuje sztywność rano lub po leżeniu, która powoli ustępuje po rozpoczęciu chodzenia. Ponieważ objawy te pojawiają się stopniowo, właściciele często początkowo interpretują je jako normalną fazę wzrostu lub zmęczenie.

Ponieważ problem może dotyczyć obu łokci, pies nie zawsze wyraźnie utyka. Czasami jego chód wydaje się po prostu nieco sztywny lub traci zapał do ruchu, ponieważ staw sprawia mu ból.

Zwróć uwagę na te sygnały ostrzegawcze:

- Kulejąca lub kuleje na jednej lub obu przednich łapach, zwłaszcza po wysiłku fizycznym
- Sztywny chód po wstaniu z łóżka lub po okresach odpoczynku
- Brak chęci do ruchu, wahanie się podczas skoków, wchodzenia po schodach lub zabawy
- Odwrócenie łap na zewnątrz lub przytrzymanie łokci blisko ciała
- Obrzęk lub uczucie ciepła w okolicy łokcia jako objaw zapalenia stawu
- Krótkie, ostrożne kroki przednimi łapami

Jeśli zauważysz kilka z tych objawów, powinieneś zabrać psa do weterynarza. Im wcześniej zostanie postawiona diagnoza, tym więcej opcji leczenia będzie dostępnych.

Diagnoza: prześwietlenie, tomografia komputerowa i artroskopia

Na początku przeprowadzam badanie kliniczno-ortopedyczne. Badam palpacyjnie staw łokciowy, sprawdzam reakcje bólowe, zakres ruchu oraz obserwuję chód. Podejrzenie potwierdza się następnie za pomocą badań obrazowych, przy czym każda metoda ma swoją własną rolę.

Zdjęcia rentgenowskie stanowią podstawę diagnostyki i są dostępne w niemal każdym gabinecie. Zdjęcie rentgenowskie niezawodnie wykazuje izolowany wyrostek ankonowy i uwidacznia objawy artrozy, jednak w przypadku drobnych fragmentów i stopniowanych zmian napotyka na swoje ograniczenia. Tomografia komputerowa (TK) zapewnia znacznie dokładniejsze obrazy. Pozwala ona na precyzyjną ocenę zwłaszcza rozdrobnionego wyrostka koronoidalnego oraz niedopasowania stawowego. Obecnie uznaje się ją za jedną z najważniejszych metod pozwalających na pewną ocenę dysplazji stawu łokciowego. Artroskopia jest natomiast metodą łączoną: dzięki niewielkim nacięciom można bezpośrednio obejrzeć staw, a luźne fragmenty można usunąć podczas tej samej sesji.

Zgodnie ze standardami Międzynarodowej Grupy Roboczej ds. Łokcia (IEWG) oraz Towarzystwa Diagnostyki Rentgenowskiej Chorób Szkieletu o podłożu genetycznym (GRSK) oficjalne badanie rentgenowskie w ramach oceny hodowlanej przeprowadza się najwcześniej w wieku dwunastu miesięcy. Objawy kliniczne pojawiają się jednak często wcześniej. W przypadku kulawizny u młodego psa nie należy czekać do pierwszych urodzin, lecz jak najszybciej zlecić badanie.

Leczenie dysplazji łokcia u psów

Nie ma jednego uniwersalnego sposobu leczenia. Zależy ono od konkretnej postaci choroby, stopnia zaawansowania, wieku Twojego psa oraz tego, jak bardzo zaawansowana jest już artroza. Zasadniczo rozróżniamy leczenie operacyjne i zachowawcze, które często nawet się uzupełniają. Młody pies z niedawnym odłamaniem kości raczej skorzysta na operacji, natomiast starszy pies z zaawansowaną artrozą zazwyczaj na konsekwentnym leczeniu zachowawczym. Która metoda jest odpowiednia w konkretnym przypadku, zawsze ustalam wspólnie z właścicielem na podstawie wyników badań i codziennego trybu życia psa.

Zabiegi chirurgiczne i ich wskazania

Najczęstszym zabiegiem jest artroskopia mająca na celu usunięcie luźnych fragmentów, na przykład w przypadku fragmentacji wyrostka koronoidalnego lub osteochondrozy rozszczepiającej. Jest to zabieg minimalnie inwazyjny, umożliwiający szybki powrót do zdrowia. W przypadku izolowanego wyrostka ankonowego, w zależności od sytuacji, wyrostek ten jest ponownie mocowany lub usuwany.

W przypadku znacznej dysproporcji można rozważyć osteotomie obwodowe. Zabiegi takie jak PAUL (proksymalna osteotomia odwodząca kości łokciowej) lub SHO (przesuwna osteotomia kości ramiennej) zmieniają rozkład obciążenia w stawie, aby odciążyć przeciążone obszary.

Analizy wyników zabiegów chirurgicznych stosowanych w przypadku ciężkiej artrozy łokcia wskazują, że takie zabiegi mające na celu zmianę rozkładu obciążenia mogą u wybranych pacjentów znacznie złagodzić utykanie. W zaawansowanych, końcowych stadiach choroby pozostaje możliwość zastosowania protezy częściowej lub, jako ostateczna opcja, sztywnienia stawu (artrodezy).

Moim zdaniem kluczowe jest to, że żadna operacja nie zapobiega artrozie. Może ona wyeliminować czynnik wywołujący chorobę i złagodzić ból, ale nie zastępuje dożywotniej opieki. Dlatego zawsze należy otwarcie omówić z chirurgiem realistyczne cele zabiegu.

Leczenie zachowawcze i leczenie bólu

W przypadku wielu psów, zwłaszcza tych z już rozpoznaną artrozą lub jej łagodniejszymi postaciami, leczenie zachowawcze jest metodą z wyboru. Jego podstawą jest skuteczne łagodzenie bólu i stanów zapalnych stawów. Leki przeciwzapalne i przeciwbólowe stosowane w przypadku artrozy (NLPZ) skutecznie łagodzą ostre nawroty choroby, a w przypadku przebiegu przewlekłego stosuje się je częściowo w sposób ciągły, a częściowo okresowo, aby kontrolować ból u psa.

Ważne jest dla mnie jasne stwierdzenie: leki z grupy NLPZ powinny być zawsze przepisywane przez lekarza weterynarii. Dawkowanie zależy od masy ciała, czynności narządów i przebiegu choroby, a zwłaszcza w przypadku terapii długotrwałej należy regularnie kontrolować wskaźniki czynności wątroby i nerek.

Nigdy nie podawaj psom leków przeciwbólowych przeznaczonych dla ludzi – wiele z nich jest dla nich trujących.

Dodatkowo regulujemy ruch: kontrolowane, równomierne obciążenie zamiast unieruchomienia, ponieważ mięśnie stabilizują staw. W przypadku zaawansowanej artrozy bez fragmentu, który można usunąć, leczenie zachowawcze jest często rozsądniejszym rozwiązaniem.

Fizjoterapia i rehabilitacja po operacji

Po operacji z powodu dysplazji łokcia rehabilitacja ma decydujący wpływ na wynik leczenia. Przebiega ona w poszczególnych fazach, które ustalasz wspólnie z fizjoterapeutą zwierzęcym:

1. **Tydzień 1–2 (faza oszczędna):** ścisły spokój, krótkie spacery na smyczy w celu załatwienia potrzeb, kontrola rany, ostrożne pasywne ćwiczenia ruchowe w celu zachowania sprawności ruchowej.
2. **Tydzień 3–6 (kontrolowane zwiększanie obciążenia):** stopniowe wydłużanie spacerów na smyczy, ukierunkowane ćwiczenia ruchowe o charakterze pasywnym, pierwsze zabiegi fizjoterapeutyczne, takie jak masaż i zabiegi cieplolecznicze.
3. **Tydzień 6–12 (budowa masy mięśniowej):** Podwodna bieżnia do budowania masy mięśniowej bez obciążania stawów, kontrolowanego zwiększania intensywności ćwiczeń oraz ukierunkowanego treningu koordynacyjnego.
4. **Od 12. tygodnia:** stopniowy powrót do normalnej aktywności w ramach indywidualnych możliwości.

Podwodna bieżnia jest szczególnie przydatna, ponieważ wyporność odciąża stawy podczas treningu mięśni. Koniecznie trzymaj się harmonogramu, ponieważ najczęstszą przyczyną nawrotów jest zbyt wczesne przeciążenie.

Zarządzanie codziennym życiem i naturalne wsparcie dla stawów

Niezależnie od tego, czy zastosowano leczenie operacyjne, czy zachowawcze: dysplazja łokcia będzie towarzyszyć Twojemu psu przez całe życie i właśnie w tym tkwi największy czynnik wpływający na jego jakość życia. Najważniejszą kwestią jest kontrola wagi. Nie da się tego wystarczająco często podkreślić: szczupłe zwierzę odczuwa zauważalnie mniej dolegliwości i bólu. Każdy zbędny kilogram działa jak stały ciężar na uszkodzony staw łokciowy i przyspiesza rozwój artrozy.

W praktyce w codziennym życiu bardziej pomocne jest kilka krótkich, równomiernych spacerów niż długi, gwałtowny wysiłek w weekend. Pływanie jest idealne, ponieważ wzmacnia mięśnie bez obciążania stawów. Można również dostosować otoczenie domowe. Antypoślizgowe dywaniki na gładkich podłogach zapewniają stabilność, rampka do samochodu lub na sofę pozwala uniknąć bolesnych skoków, a miękkie, ciepłe miejsce do leżenia dobrze wpływa na sztywne stawy.

W ramach długoterminowej opieki coraz częściej stosuję dodatkowe składniki odżywcze dla stawów, aby opóźnić rozwój artrozy. Małż zielonowargowy jest naturalnym źródłem glikozoaminoglikanów, które stanowią budulec chrząstki. Kolagen dostarcza białka strukturalnego dla chrząstki i tkanki łącznej, a MSM dostarcza siarki organicznej oraz kwasy tłuszczowe omega-3 Zawarte w oleju rybnym substancje mogą korzystnie wpływać na procesy zapalne w stawie i łagodzić ból. Składniki odżywcze te nie leczą dysplazji łokcia, ale mogą wspomagać funkcjonowanie stawu i stanowią sensowne uzupełnienie pozostałych metod leczenia.

Szczególne znaczenie mają tu długołańcuchowe kwasy tłuszczowe omega-3: EPA i DHA. W mojej praktyce często wyjaśniam, że na poziomie biochemicznym mogą one oddziaływać na kaskadę zapalną organizmu. EPA i DHA są wbudowywane w błony komórkowe i wpływają na tworzenie różnych substancji przekaźnikowych, które biorą udział w reakcjach zapalnych.

Jednocześnie stanowią one surowce do produkcji tak zwanych mediatorów przeciwzapalnych. W ten sposób kwasy tłuszczowe omega-3 mogą przyczyniać się do regulacji procesów zapalnych i łagodzenia związanych z nimi objawów bólowych. Nie zastępują one jednak przepisanych przez lekarza weterynarii leków przeciwbólowych ani innych niezbędnych środków terapeutycznych.

Jeśli chcesz w naturalny sposób wspierać swojego psa poprzez odpowiednie żywienie, specjalnie skomponowana receptura może ułatwić codzienne życie. Ta Formuła na stawy Vetura® łączy w sobie małże zielonowargowe, kolagen, MSM i kwasy omega-3 w specjalnie dobranej formule i może wspomagać prawidłowe funkcjonowanie stawów Twojego psa w ramach leczenia zachowawczego.

Jako dodatkowe źródło kwasów omega-3 może służyć Kompleks omega-3 dla wegan firmy Vetura® można go stosować. Zawiera on siedem olejów roślinnych i dostarcza bezpośrednio, poprzez olej z alg, długołańcuchowe kwasy tłuszczowe omega-3: EPA i DHA. W ten sposób uzupełnia preparat na stawy o ukierunkowane dostarczanie kwasów tłuszczowych, które biorą udział w regulacji procesów zapalnych. Szczególnie w przypadku psów z dolegliwościami stawowymi spowodowanymi artrozą takie połączenie może stanowić sensowne wsparcie leczenia zachowawczego.

Najlepiej skonsultuj się z lekarzem weterynarii prowadzącym w sprawie stosowania i odpowiedniej dawki, aby oba produkty zostały odpowiednio włączone do całościowej terapii.

Możesz to przetestować bez ryzyka, korzystając z naszej **60-dniowej gwarancji zwrotu pieniędzy**. Jeśli złożysz zamówienie przed godziną 15:00, zazwyczaj zostanie ono dostarczone już następnego dnia i będziesz mógł od razu skorzystać z produktu.

Koszty diagnostyki i leczenia

Wielu właścicieli psów pyta mnie już na wczesnym etapie o koszty, co jest zrozumiałe, ponieważ diagnostyka i leczenie dysplazji łokcia szybko się sumują, osiągając kwoty czterocyfrowe. Poniższe przedziały cenowe stanowią jedynie orientacyjne wartości i mogą się znacznie różnić w zależności od regionu, kliniki, rodzaju znieczulenia oraz stopnia zaawansowania choroby. Należy pamiętać, że w przypadku obustronnego zajęcia często konieczne są podwójne zabiegi, a dodatkowe koszty generują badania kontrolne, leki oraz fizjoterapia. Dlatego tabelę tę należy traktować jako punkt wyjścia do otwartej rozmowy na temat kosztów z weterynarzem, a nie jako ostateczny rachunek.

Działanie	Przybliżony przedział kosztów
Zdjęcia rentgenowskie (oba łokcie, w znieczuleniu ogólnym)	650–1 500 zł
Tomografia komputerowa (CT)	1 700–3 500 zł
Artroskopia (diagnostyczna/terapeutyczna)	4 300–8 500 zł
Osteotomia repozycyjna (PAUL/SHO)	10 500–19 500 zł

Do tego dochodzi dożywotnia opieka weterynaryjna, której koszt w zależności od potrzeb wynosi ponad tysiąc złotych rocznie. Ubezpieczenie zdrowotne dla psów może złagodzić te obciążenia. Należy jednak dokładnie zapoznać się z warunkami, ponieważ w przypadku znanej predyspozycji rasowej niektórzy ubezpieczyciele wykluczają dziedziczne choroby stawów lub wymagają zawarcia umowy w okresie szczenięcym, zanim pojawią się objawy.

Prognozy, oczekiwana długość życia i jakość życia

Najpierw dobra wiadomość: dysplazja łokcia u psa nie oznacza skrócenia życia. Przy odpowiedniej opiece psy dotknięte tą chorobą mają zazwyczaj normalną długość życia i mogą prowadzić aktywne, szczęśliwe życie. Choroba ta wymaga jedynie konsekwentnego postępowania. Jako weterynarz wielokrotnie obserwuję, że dobrze opiekowani pacjenci, pomimo diagnozy, prowadzą pełne życia. Najważniejsze jest, abyś potraktował tę chorobę poważnie, ale nie poddawał się strachowi. Przy odpowiednim postępowaniu jakość życia w zdecydowanej większości przypadków pozostaje wysoka, a Twój pies pozostaje radosnym, aktywnym towarzyszem.

To, jak korzystne będą rokowania, zależy od trzech czynników: stopnia zaawansowania dysplazji łokcia, momentu postawienia diagnozy oraz jakości postępowania. Pies, u którego choroba została wcześnie wykryta i który jest konsekwentnie poddawany odpowiedniej opiece, może przez wiele lat funkcjonować praktycznie bez dolegliwości i bólu. Zwykłe spacery są prawie zawsze możliwe, a nawet zalecane. Należy natomiast unikać sportów dla psów wymagających intensywnego skakania i uderzeń, aby nie obciążać dodatkowo stawu łokciowego. Równomierny, umiarkowany ruch utrzymuje mięśnie w dobrej kondycji i stabilizuje staw. Jest to ważny element zapewniający dobre długoterminowe rokowania.

Profilaktyka i porady dla osób kupujących szczenięta

Profilaktyka zaczyna się na długo przed sprowadzeniem szczeniaka do domu, a mianowicie już przy wyborze hodowcy. Ponieważ dysplazja stawu łokciowego ma podłoże dziedziczne, najważniejszym kryterium przy wyborze jest stan zdrowia rodziców. Jako weterynarz radzę, aby przy zakupie szczeniaka nie kierować się wyglądem ani ceną, lecz konkretnie zapytać o udokumentowane badania. Rzetelny hodowca z własnej inicjatywy przedstawia wyniki badań rentgenowskich rodziców i szczerze odpowiada na pytania dotyczące zdrowia stawów.

Oto konkretna lista kontrolna dotycząca zakupu szczeniaka:

- Potwierdzone badania przesiewowe obojga rodziców za pomocą zdjęć rentgenowskich zgodnie ze standardem IEWG/GRSK (wynik negatywny, stopień 0)
- Ocena wartości hodowlanej, o ile oferują ją stowarzyszenia hodowców, oraz analiza stanu zdrowia przodków
- Hodowca, który otwarcie mówi o zdrowiu stawów i potencjalnych zagrożeniach związanych z tą rasą
- Karmy wspomagające wzrost, dostosowane do potrzeb psów dużych ras
- Kontrolowana aktywność fizyczna dostosowana do wieku w okresie szczenięcym i pierwszym roku życia

Predyspozycji genetycznych nie da się wyeliminować poprzez hodowlę ani dietę, ale można znacznie zmniejszyć ryzyko. Kto przy zakupie szczeniaka konsekwentnie zwraca uwagę na prześwietlone, zdrowe pod względem stawów zwierzęta rodzicielskie i pozwala młodemu psu dorastać w umiarkowany sposób, zapewnia swojemu zwierzakowi najlepsze warunki wyjściowe w walce z dysplazją stawu łokciowego.

Najczęściej zadawane pytania dotyczące dysplazji łokcia u psów

Czy dysplazja łokcia zawsze występuje obustronnie? +

W jakim wieku można z całą pewnością zdiagnozować dysplazję łokcia? +

Jak długo trwa rehabilitacja po operacji? +

Czy mój pies z dysplazją łokcia może nadal uprawiać sport? +

Źródła i badania naukowe +

Nasz Kompleks na Stawy dla Psa został opracowany, aby wspierać układ ruchowy Twojego psa i przywrócić mu radość życia.

O produkcie →

W magazynie: w **3-4** dni robocze u ciebie

©2026 Vetura GmbH

Teksty na grafikach zostały przetłumaczone z języka niemieckiego z wykorzystaniem narzędzi AI, a następnie zredagowane i sprawdzone przez native speakera języka polskiego. Treść merytoryczna pozostała niezmieniona.

Informacje zawarte na tej stronie mają charakter ogólnych wskazówek i zostały starannie opracowane na podstawie dostępnych źródeł. Autorzy oraz operatorzy strony nie ponoszą odpowiedzialności za szkody materialne ani niematerialne powstałe w wyniku korzystania z przedstawionych informacji lub zaniechania korzystania z nich, jak również w wyniku wykorzystania informacji błędnych lub niekompletnych. Przedstawione tutaj produkty nie są lekami, lecz suplementami diety dla zwierząt lub produktami pielęgnacyjnymi. W związku z tym nie są przeznaczone do diagnozowania, leczenia, łagodzenia ani zapobiegania chorobom. Nie zastępują również porady lekarza weterynarii ani leków przepisanych przez lekarza weterynarii. W razie wątpliwości przed zastosowaniem produktu należy zawsze skonsultować się z lekarzem weterynarii.